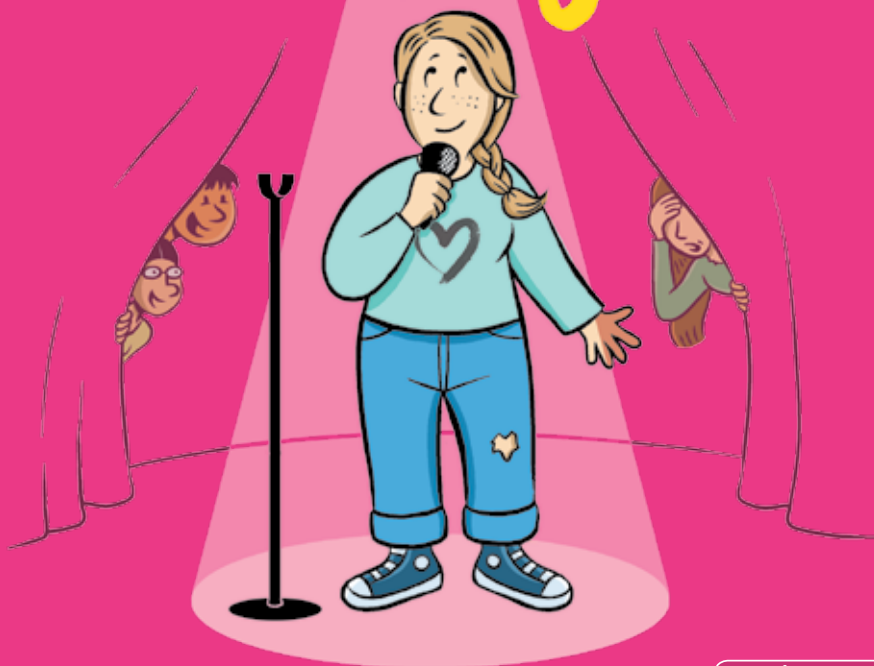

FELSŐ TAGOZAT
Büszkeség. Népszerűség... Költészet?

RENDKÍVÜLI ruby

TERRI LIBENSON

Ruby és Mia egymás szöges ellentétei. Ruby nem az a társasági típus, kerüli a délutáni szakköröket, és inkább egyedül üldögélve verseket ír. Mia közben kirobbanó energiával készül az osztályelnök-választásra, és egyéb igazán menő dolgokat csinál, így sokan kedvelik.

RUBY

Kissé ügyetlen.
Inkább visszahúzódo...
Szeret verseket írni.

MIA

Határozott.
Népszerű (mondhatni).
Az osztályelnökségre
pályázik.

Korábban legjobb barátok voltak. De mára már semmi közös nincs bennük...
Vagy mégis?

A két lány története megmutatja, hogy bizony mindenki mögött sokkal több van, mint amit elsőre látunk.

TERRI LIBENSON

RENDKÍVÜLI ruby

← részlet →

ELŐSZÓ: RUBY

Azt hiszem, nem vagyok valami társasági ember.

Nem mintha nem próbálnék. Mert igen. De felsőben barátkozni elég nagy feladat. Nem mondhatni, hogy jó társas készségeim lennének.

Nem mondhatnám, hogy sok közös van bennünk az itteni gyerekekkel. Többségük olyasmit szeret, amit én nem, például táncolni, sportolni és elmerülni a közösségi médiában.

Az alsó még teljesen más történet volt. Pár iskolatársammal egészen jól elvoltam. És persze ők is egy kicsit mások voltak, mint én, ami jól jött.

De egyikük ötödikben iskolát váltott, és mivel csak idén kaptam telefont, nem igazán tudtuk tartani a kapcsolatot.

És a többiek... hát, összevesztünk. Erről majd később. Időközben én csak:

Ezzel többnyire nincs semmi bajom. Nem cikiznek, vagy ilyesmi.
Békén hagynak.

Ráadásul, anya azt mondja, az a legfontosabb, hogy „erős, független személyiség” legyek. Ezért ezt szeretném elérni. Szerintem sikerül.

Legalábbis a látszat ezt mutatja.

RUBY

Az egész negyedikben kezdődött. Akkor nőttem nagyot.
És „nagyot nőni” alatt azt értem, hogy „magasabb lettem, mint
a cserepes vadkakaó fánk” (más néven pénzfa).

Nagyon szeretem azt a fát. Azt mondják, szerencsét hoz. (Bár azt még várom.) Anya a nappali sarkába* állította, az ablak mellé, hogy „viruljon”.

* Ha régebbi házban laktok, valószínűleg van vendégfogadó nappalitok, ami a mi házunkban sosincs használatban, kivéve éjjel, amikor a macskának rohangálóróhama van.

Egy tonna növényünk van a nappaliban. A macskánk, Buford szeret elbújni mögöttük. Valószínűleg ugrani készülő dzsungeltigrisnek képzei magát.

Az én feladatom a növények öntözése. Ez a legfőbb házimunkám, és egészen jó vagyok benne.

Elég mulatságos, hogy amikor egy növény lesz szép és nagy, akkor az „erőtéljes” és „viruló”. De ha én...

Ettől az „egyedülletem” még feltűnőbb.

Ha már az egyedülletnél tartunk... most az iskolában vagyok, pontosabban a vécében. Korán van, osztályfőnöki előtt. A gyomrom nincs rendben. Előfordul ilyesmi. Voltam orvosnál. Azt mondja, ez „gyomorideg”, ami elég szép kifejezés arra, amit valóban érzek:

Hallottam, hogy néhány gyerek „Sült Bab Lány”-nak hív, ami egy másik megfogalmazása a dolognak. Azért mondják rám, mert egyszer ki kellett rohannom a mosdóba ebéd után, ami... Szóval értitek. Elmeséltem anyukámnak, aki viccesnek találta, és pólót akart csináltatni nekem:

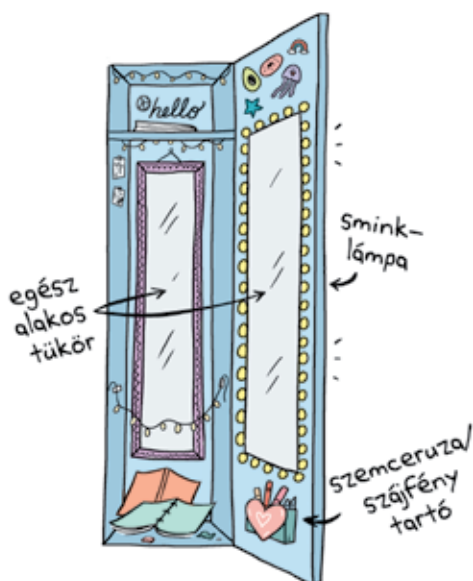

Szerintem ez nem vicces.

De valahogy megbirkózom a helyzettel. Már nem jelentem be, hogy mit ettem legutóbb. És már nem eszek olyasmit, amit az orvosom tiltólistára tett, például:

Kilépek a fürdőből, és próbálok szabad mosdókagylót találni. Ez is csúcsidő, mint ebéd után. Nagyon bosszant, hogy egyes lányok azért foglalnak el egy mosdókagylót, hogy a tükörnél sminkeljék magukat, fésülködjenek, meg ilyesmi, miközben vannak, akiknek tényleg muszáj lenne kezét mosni. Nem mintha az öltözőszekrényükönél nem csinálhatnák ugyanezt.

Nem tudom, mit mondjak erre. Sarah Reyes tényleg kedves, az osztály kedvesebb lányai közé tartozik... de a ruhakészítésről semmit nem tudok.

Végre eszembe jut valami...

Zavartnak tűnik, furán mosolyog, és elmegy.

Azt akartam mondani, hogy „A szívecske totál klassz.”.

Végre találok egy mosdókagylót. Egy lány helyet ad nekem. Rám néz, és mintha kicsit félne tőlem.

Az, hogy nagyobb vagyok a többi gyereknél, néha ilyen hatással van az emberekre, főleg a hatodikosokra, akik nem ismernek. Nem lettem népszerűbb attól sem, hogy néhányukat véletlenül fellöktem.

Kimegyek a mosdóból, az osztályterem felé indulok. A ked-
venc tanárom jön szembe, Mrs. Winn, aki angolt tanít.

Azon gondolkodom,
hogy nem a hátam
mögötti valakinek
← integet-e.

Szia, Ruby!

Ó. Jó reggelt,
Mrs. Winn!

Meg akartalak kérdezni:
szeretnéd,
ha megjelenne a versed a Lakefront Opus
következő számában?

Ez az iskola művészeti és irodalmi lapja. Mrs. Winn engem és még sok más gyereket megkért, hogy adjunk be műveket a lapba.

Pár hónapja Mrs. Winn megkért, hogy nevezzem be a versemet (angolházi volt) a diákmunkák kiállítására. Az nagy esemény nálunk. A gyerekek bemutatják történelmi, tudományos vagy művészeti munkáikat. Minden kategóriában verseny van.

És képzeljétek...

Igen! Megnyertem a költőversenyt. Teljesen ledöbbentem. Nem is akartam benevezni.

Az a helyzet, hogy nem szeretek a figyelem középpontjában lenni. Mert attól... szóval... több figyelmet vonzok magamra.

De már örülök, hogy a tanárnő benevezte a versemet. Mert most kedvet kaptam többet írni.

Most folyton írok. Szóval, mindig is írtam a naplómba, meg ilyesmi, de aztán a naplóbejegyzéseimből elkezdtem igazi szövegeket csinálni.

A műveim többnyire az érzéseimről szólnak, de néha olyan apróságokról is, amiket észreveszek. Olyasmikről, amikre a többség nem is figyel fel. (Ez van, ha az ember sokat van egyedül.)

Például a cipőfűző.

Sokat elárul az emberről az, hogyan köti meg a cipőfűzőjét.

Egyszer egy egész verset írtam a cipőfűzési módszerek összehasonlításáról Mrs. Winn dolgainak felhasználásával:

Ami a versenyen bemutatott verset illeti, az arról szólt, hogy a bepárasodott konyhaablakra rajzolok az ujjammal reggelente. Tényleg ezt szoktam csinálni. Valahogy megnyugtat.

És az ideges gyomrom szerint rám férne egy kis pihi.

A tanárnő elmegy, én pedig elindulok az osztálytermünkbe.

Érzem, hogy a gyomrom megint kellemetlenkedik, de nem veszek róla tudomást.

Belépek az osztályterembe, leülök a megszokott helyemre, az utolsó előtti sorba. Lindsay Donsky és Kylie Duncan ül előttem, és titokban leveleznek (szokás szerint). A Csendes Lány (Emmie Douglass) a noteszébe rajzol. Egy pillanatra megmutatja, amit rajzolt a legjobb barátjának, Briannának, aki a terem másik felében ül. Nem látom a rajzot, de Brianna kuncog, és hüvelykujját felmutatva jelzi, hogy tetszik neki.

Néha utánzom őket.

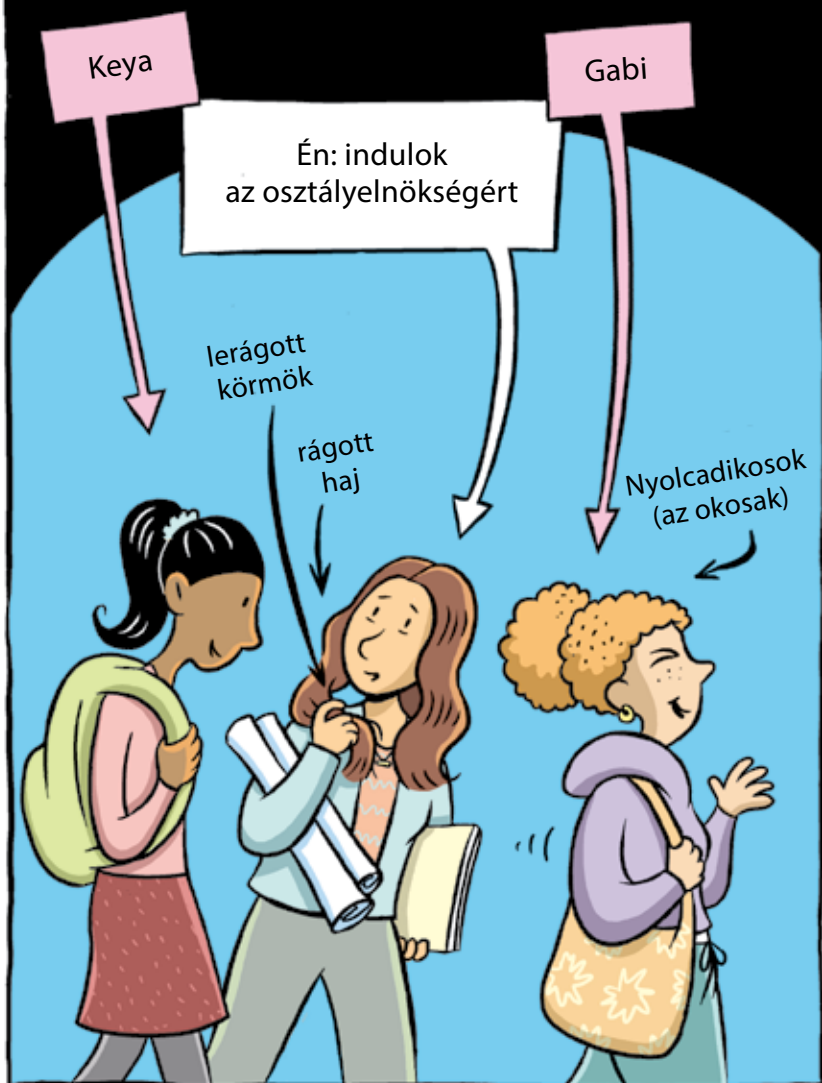

Ezúttal azonban nem. Előveszem a társadalomismeret könyvet, mert meg akarom írni a házimat, és azt mondogatom magamnak, amit mondogatni szoktam:

MIA VAGYOK. ŐK A LEGJOBB BARÁTNŐIM.

MOST KAPTUK MEG AZ ENGEDÉLYT, HOGY
TANÍTÁS UTÁN PLAKÁTOKAT TEGYÜNK
FEL A VÁLASZTÁSRA, AMI (HOPPÁCSKA)
EGY HÓNAP MÚLVA LESZ.

IGAZI CUKORKÁT, NYALÓKÁT NEM
OSZTOGATHATUNK, EZÉRT RAJZOLTUNK.

Ezek a képek az iskolai SnapGab oldalra mennek?

Igen. Bárcsak tudnék animációt készíteni belőlük!

A bátyám, Dev talán meg tudja csinálni. Nagy techzseni.

Tud animálni?

Lehet, hogy nem, de megtanulja úgy öt percen belül.

BELÉPÜNK AZ IRODÁBA, A TITKÁRNŐ,
MRS. MAYER MOSOLYOG.

Odatehetitek a választási plakátokat.

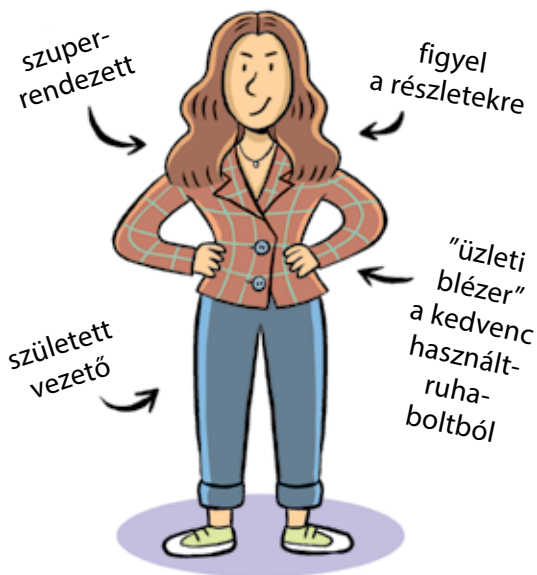

HOZZÁM HASONLÓAN JOSH BENTZ IS
INDUL AZ OSZTÁLYELNÖK VÁLASZTÁSON.
VELEM ELLENTÉTBEN:

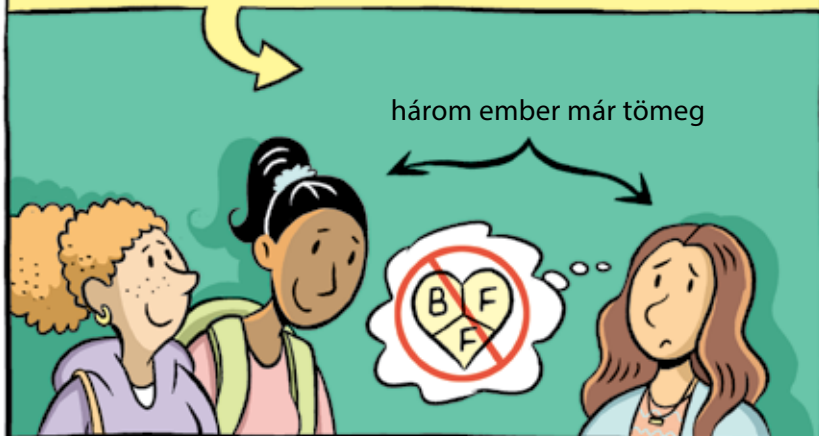

PERSZE, JOSH KEDVES ÉS
LAZA. DE A DOLGOK NEM ÍGY
MŰKÖDNEK.

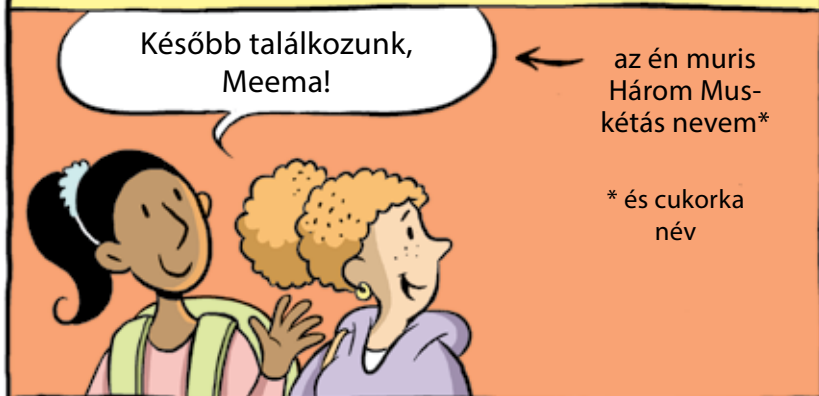

EGYRE TÖBBSZÖR FORDUL ELŐ EZ.
AMIRE FOLYTON GONDOLOK, DE
SOSEM MONDOM KI:

MÁSFELÉ INDULUNK.

ETTŐL EGY KICSIT VIDÁMABB VAGYOK.
LEHET, BUTASÁG, HOGY ÚGY ÉREZTEM,
KIHAGYNAK ENGEM.

Anya zenekari egyenruha
próbára visz.

És utána
fagyizni
me...

Te is
jöhetsz.

SZOMORÚ VAGYOK, DE MOSOLYGOK.

Kösz, de plakátokat kell rajzolnom a választásra. Majd beszélünk.

ELINDULOK, MIELŐTT ELSÍROM MAGAM.

Ez hülyeség. Hát persze, hogy még mindig a legjobb barátnőim.

Csak van, amit együtt csinálnak. Ennyi.

ELPISLOGOM
A
KÖNNYEKET.
UTÁLOK
SÍRNI.

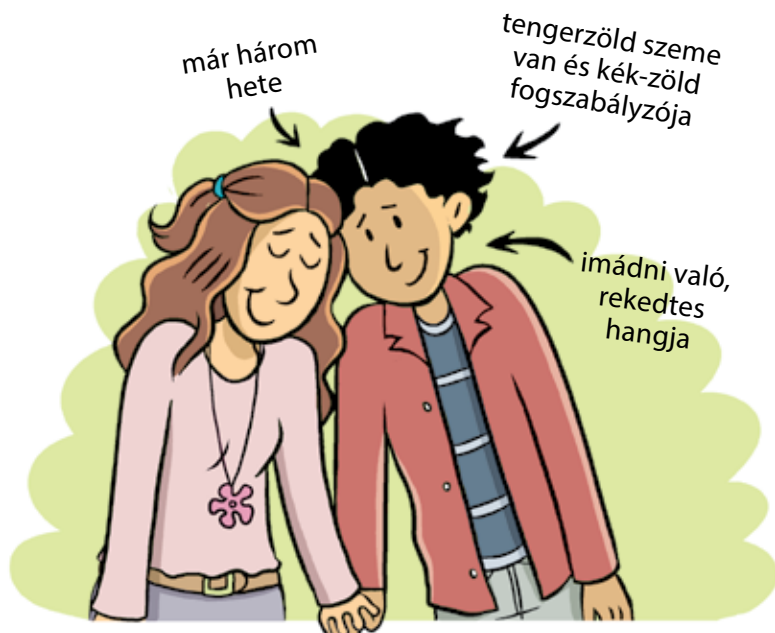
SZERENCSÉRE AZONNAL FELVIDULOK.

AMÍG VILÁG A VILÁG.

TREVOR ENDERS A BARÁTOM.

HETEDIKBEN TESIÓRÁN ISMERKEDTÜNK
MEG, AMIKOR EGY RÚDDAL
VÉLETLENÜL HOMLOKON ÜTÖTT.

EGY TELJES ÉVIG
KERÜLGETTÜK
EGYMÁST. DE
MÉG MINDIG EGY
KICSIT FÉLÉNKEK
VOLTUNK.

AZZAL NEM JUTOTTUNK SEMMIRE.
KEYÁNAK VÉGÜL ELEGE LETT.

Trev, figyelj,
Miának tetszel.

Mia, figyelj,
Trevornak tetszel.

Hívjátok már el
egymást randizni!

Jól vagy? Úgy nézel ki,
mint amikor
megütöttelek
tesin.

Igen.

MEGFOGJA A KEZEMET, ÚGY
MEGYÜNK ÓRÁRA.

tetszik, hogy együtt
látnak minket

remélem, mi leszünk
a „legklasszabb pár”
az évkönyvben

TREVOR EGY HETE
CSÓKOLT MEG
ELŐSZÖR.

KICSIT ESETLENEK
TUDUNK LENNI
EGYÜTT, DE EZ
NEM SZÁMÍT.

nem tudta,
merre
fordítsa
a fejét

balra?
jobbra?

összeakadt
fogszabályzók

és Fejlődünk

Még egy
próba?

NEM EMLÍTEM A GABI-KEYA
AGGODALMAMAT.

VANNAK DOLGOK, AMIKET
BÜSZKESÉGBŐL NEM ISMEREK BE...

Például,
ha felesleges
vagyok.

